

"मीठे बच्चे- आफ्नो चार्ट राखेमा थाहा हुनेछ म अधि बढिरहेको छु या पछि हटिरहेको छु ? देह अभिमानले पछि हटाउँछ, देही अभिमानी स्थितिले अगाडि बढाउँछ ।"

प्रश्न : सत्ययुगको शुरूमा आउने आत्मा र पछि आउने आत्माहरूमा मुख्य अन्तर के हुन्छ ?

उत्तर : शुरूमा आउने आत्माहरूले सुखको चाहना राख्छन् किनकि सत्ययुगको आदि सनातन धर्मले धेरै सुख दिन्छ । पछि आउने आत्मालाई सुख मान्ने आउँदैन, तिनीहरूले शान्ति मान्नेछन् । बेहदको बाबाबाट सुख र शान्तिको वर्सा हरेक आत्मालाई प्राप्त हुनेछ ।

ओम् शान्ति । भगवानुवाच । जब भगवानुवाच भनिन्छ भने बच्चाहरूलाई कृष्ण बुद्धिमा आउँदैन । बुद्धिमा शिवबाबा नै आउँछ । मुख्य कुरा हो बाबाको परिचय दिनु किनकि बाबाबाट नै वर्सा मिल्छ । तिमी यस्तो भन्दैनौ कि हामी शिवबाबाका अनुयायी (फलोअर्स) हौं । होइन, शिवबाबाका सन्तान हौं । जहिले पनि आफूलाई बच्चा सम्भ । अरू कसैलाई पनि थाहा छैन- उहाँ बाबा-शिक्षक-गुरु पनि हुनुहुन्छ । तिमी बच्चाहरूमा पनि धेरै छन् जसले विर्सिहाल्छन् । यो याद रहे पनि अहो सौभाग्य । बाबालाई विर्सिन्छन्, फेरि लौकिक देहका सम्बन्धी याद आउँछ । वास्तवमा तिम्रो बुद्धिबाट अरू सबै निस्किएर जानुपर्छ । एक बाबा नै याद रहोस् । तिमी भन्दछौ- *त्वमेव माताश्च पिता...* यदि दोस्रो कोही याद आयो भने यस्तो भनिदैन कि सद्गतिमा गइरहेका छन् । देह अभिमान भएमा दुर्गति नै हुनेछ, देही-अभिमानि भएमा सद्गति मिल्नेछ । कहिले तल, कहिले माथि चढ्ने-उत्रिने गरिहन्छन् । कहिले अधि बढ्छन्, कहिले पछि हट्छन् । देह-अभिमानमा त धेरै आउँछन्, यसैले बाबाले सदैव भन्नुहुन्छ- चार्ट राखेमा थाहा हुनेछ, म अधि बढिरहेको छु या पछि हटिरहेको छु ? सारा आधार यादमा छ । तल-माथि भइ नै रहन्छन् । बच्चाहरू चल्दा चल्दै थाक्छन्, फेरि जिद्दी (रडिया) गर्छन्- बाबा, यस्तो हुन्छ । याद गर्न विर्सिन्छु । देह-अभिमानमा आएर नै पछि हट्छन् । केही न केही पाप गर्छन् । यादमा नै सारा आधार छ । यादबाटै आयु बढ्छ, यसैले योग अक्षर प्रसिद्ध छ । ज्ञानको विषय त धेरै सहज छ । धेरै छन् जसमा ज्ञान पनि छैन भने योग पनि छैन, यसबाट नोक्सान धेरै हुन्छ । धेरैले मेहनत नै गर्दैनन् । पढाइमा नम्बरवार त हुन्छन् नै । पढाइबाटै थाहा हुन्छ यो कतिसम्म र कसको सेवा गर्दैछ ? सबैलाई शिवबाबाको परिचय दिनु छ । तिमीलाई थाहा छ- बेहदको वर्सा एकै बेहदको बाबाबाट मिल्छ । मुख्य हुनुहुन्छ माता-पिता अनि तिमी बच्चाहरू । यो भयो ईश्वरीय कुटुम्ब (परिवार) । अरू कसैको पनि बुद्धिमा यस्तो छैन होला, हामी शिवबाबाका सन्तान हौं, उहाँबाट नै वर्सा लिनु छ । एक बाबालाई नै याद गर्नु छ, त्यो पनि निराकार शिवबाबालाई, परिचय नै यसरी देऊ । उहाँ त बेहदका बाबा हुनुहुन्छ । उहाँलाई सर्वव्यापी कसरी भन्न सकिन्छ ! ठीक छ, फेरि उहाँबाट कसरी वर्सा पाउनेछन् ? पावन कसले बनाउनेछ ? वन्नै सक्दैनन् । बाबाले घरी-घरी भन्नुहुन्छ- मनमनाभव, मलाई याद गर । यो कसैले पनि जान्दैनन् । कृष्णलाई पनि वास्तवमा सबैले जानेका छैनन् । ती मयूर मुकुटधारी यहाँ कसरी आउनेछन् ? यो हो धेरै श्रेष्ठ ज्ञान । श्रेष्ठ ज्ञानमा अवश्य केही कठिनाई (डिफिकल्टी) त हुनेछ । सहज नाम पनि छ । बाबासँग वर्सा लिन त सहज छ नि । बच्चाहरूले कठिन किन सम्भन्छन् ? किनकि बाबालाई याद गर्न सक्दैनन् ।

बाबाले बच्चाहरूलाई दुर्गति र सद्गतिको रहस्य पनि सम्झाउनुभएको छ । यतिबेला सबै दुर्गतिमा गइरहेका छन् । मनुष्य मतले दुर्गतिमा लैजान्छ । यो हो ईश्वरीय मत, यसैले बाबा फरक बताउनुहुन्छ । हरेक मानिसले आफैलाई सोधोस्- म नर्कवासी हुँ वा स्वर्गवासी हुँ ? अब सत्ययुग छ कहाँ ? तर केही पनि बुझ्दैनन् । सत्ययुगलाई कल्पना सम्भन्छन् । अनेक मत छन् । अनेक मतबाट दुर्गति हुन्छ । एक मतबाट सद्गति हुनेछ । यो त धेरै राम्रो स्लोगन छ- "मनुष्यले मनुष्यलाई दुर्गतिमा लैजान्छन्, एकै ईश्वरले सबैलाई सद्गति दिनुहुन्छ" । त्यसैले तिमी शुभ बोल्छौ नि । बाबाको महिमा गर्छौ । उहाँ सबैका पिता हुनुहुन्छ, सबैको सद्गति गर्नुहुन्छ । बच्चाहरूलाई बाबाले धेरै सम्झाउनुभएको छ- ठिकै छ, प्रभातफेरी निकाल । भन- स्वर्गको स्थापना गर्ने परमपिताले (हेवनली गड फादरले) हामीलाई यो पद प्राप्त गराइरहनुभएको छ, अब नर्कको अन्त्य आउँदै छ । बुझाउनलाई मेहनत त गर्नुपर्ने हुन्छ । हवाईजहाजबाट पर्चा आदि खसाल्न सक्छौ । हामी त एक बाबाको नै महिमा गर्छौ, उहाँ नै सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू ! मैले तिमीलाई सद्गति दिन्छु । फेरि तिमीलाई दुर्गति दिनेवाला को हो ? भनिन्छ आधाकल्प स्वर्ग, फेरि नर्क । रावण राज्य भनेकै आसुरी

राज्य हो । तलतिर नै गिदै आउँछन्- उल्टो रावणको मतबाट । पतित-पावन एकै बाबा हुनुहुन्छ, हामी बाबाद्वारा विश्वको मालिक बनिरहेका छौं । यस शरीरबाट पनि मोह निकालिदिनु छ । यदि हंस-बकुल्ला सँगै भएमा मोह कसरी निस्कनेछ ? हर एकको परिस्थिति (सरकमस्तान्स) हेर्नुपर्छ । हिम्मत छ आफ्नो शरीर निर्वाह आफै गर्न सक्छौं भने फेरि धेरै झंझटमा किन फँस्छौं ? पेटले धेरै खाँदैन, बस् दुई रोटी खाऊ । अरू कुनै फिक्री छैन । फेरि पनि आफैसँग प्रण गर्नुपर्छ बाबालाई नै याद गर्नेछु, जसबाट सबै विकर्म विनाश हुन सकोस् । यसको मतलब यो होइन कि धन्दा गर्नु छैन । धन्दा गरेनौं भने पैसा कहाँबाट आउनेछ ? भीख त माग्नुछैन । यो त घर हो, शिवबाबाको भन्डाराबाट खान्छौं । यदि सेवा (सर्भिस) गर्दैनौं, सित्तैमा (मुफ्त) खान्छौं भने भीख मागेर हिँड्नुजस्तै हुन्छ । २१ जन्म फेरि सेवा गर्नुपर्छ । राजादेखि लिएर रंकसम्म सबै यहाँ छन्, वहाँ पनि छन् तर वहाँ सदैव सुख हुन्छ, यहाँ सदैव दुःख छ । पद (पोजीशन) त हुन्छ नि । बाबासँग पूरा योग राख्नु छ । सेवा गर्नु छ । दिलसँग सोध्नु छ- मैले यज्ञको सेवा कति गर्छु ? भनिन्छ- ईश्वरसँग सबै हिसाब बनिबनाऊ छ । त्यसलाई साक्षी भएर हेरिन्छ- यस चलनबाट के पद पाइनेछ ? यिनले पनि बुझ्न सक्छन्- श्रीमत्तमा चल्नाले कति उच्च पद पाउनेछन्, नचल्नाले कति कम पद हुन जान्छ । यी सबै बुझ्नुपर्ने कुरा हुन् । तिम्रो पासमा प्रदर्शनीमा कुनै पनि धर्मका आउँछन् भने उनलाई भन- बेहदका बाबासँग सुख-शान्तिको वर्सा मिल्छ । बेहदका बाबा नै शान्ति दाता हुनुहुन्छ । उहाँलाई नै भनिन्छ शान्ति देवा । अब कुनै जड चित्रले कहाँ शान्ति दिन सक्छ र । बाबा भन्नुहुन्छ- तिम्रो स्वधर्म हो शान्ति । तिमी शान्तिधाममा जान चाहन्छौ । भन्छौ शिवबाबा शान्ति दिनुहोस् भने बाबाले किन दिनुहुन्न ? के बाबाले वर्सा दिनुहुन्न बच्चाहरूलाई ? भन्छन् शिवबाबा सुख दिनुहोस् । उहाँ त स्वर्ग (हेविन) स्थापना गर्ने वाला हुनुहुन्छ भने सुख किन दिनुहुन्न ? उहाँलाई याद नै गर्दैनौ, उहाँसँग माग्दै माग्दैनौ भने त उहाँले दिनुहुन्छ पनि के ? शान्तिको सागर त बाबा नै हुनुहुन्छ नि । तिमी सुख चाहन्छौ, बाबा भन्नुहुन्छ- शान्ति पछि फेरि सुखमा आउनु छ । पहिला-पहिला जो आउनेछन् उनीहरूले सुख पाउनेछन् । पछि आउनेवालाहरूलाई सुख माग्न आउने नै छैन । उनीहरूले मुक्ति नै माग्नेछन् । पहिला सबै मुक्तिमा जानेछन् । वहाँ त दुःख नै हुने छैन ।

तिमी जान्दछौ- हामी मुक्तिधाममा गएर फेरि जीवनमुक्तिमा आउनेछौं । बाँकी सबै मुक्तिमा जानेछन् । यसलाई विनाशको (क्यामत) समय भनिन्छ । सबैको हिसाब-किताब चुक्ता हुनेवाला छ, जनावरहरूको पनि हिसाब-किताब हुन्छ नि । कुनै जनावर राजाहरूको पासमा रहन्छन् भने उनको कति पालना हुन्छ । दौडने (रेस) घोडाको कति सम्हाल हुन्छ किनभने घोडा छिटो दौडिने भयो भने कमाई राम्रो हुन्छ । धनीले अवश्य प्रेम गर्नेछन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । वहाँ यो हुँदै हुँदैन । यो दौड आदि पछि शुरू भएको हो । यो सारा बनिबनाऊ खेल हो । सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यलाई पनि अब तिमीले जानेका छौ । आदिमा अति थोरै मनुष्य हुनेछन् । हामी विश्वमा राज्य गर्दै रहनेछौं । हरेकले बुझ्न सक्छन्- म बन्न सक्छु वा सकिदैन ? मैले धेरैको कल्याण गर्छु ? यसमा मेहनत गर्नुपर्छ जबकि बाबा मिल्नुभएको छ । दुनियाँवाला त आपसमा लडाईं-भगडा गरिरहन्छन्, विनाशको लागि के-के बनाइरहन्छन् । यस्ता-यस्ता बमहरू बनाउँछन्, जसबाट आगो लागोस् । दुनियाँलाई आगो कहाँ लाग्छ र । निभाउनेवाला कोही पनि रहनेछैन । धेरै बमहरू बनाइरहन्छन् । त्यसमा विषालु ग्याँस आदि हाल्छन् । जसले गर्दा हावा चल्नासाथ सबै खत्तम हुनेछन् । मृत्यु त सामुनै खडा छ, यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- वर्सा लिनु छ भने लिऊ । मेहनत गर । अति (टूमच) धन्दा आदिमा नजाऊ । कति चिन्तन राख्नुपर्छ । बाबाले यिनलाई त छुटाइदिनुभयो । अहिले त यो छी-छी (फोहोरी) दुनियाँ हो । तिमी बच्चाहरूले बाबालाई याद गर्नु छ, जसबाट तिम्रो विकर्म विनाश हुन सकोस् र बाबासँग वर्सा लिन सक् । धेरै प्रेमले याद गर्नु छ । लक्ष्मी-नारायणको चित्र देखेर नै दिल खुशी हुन्छ । यो हाम्रो लक्ष्य उद्देश्य (एम अब्जेक्ट) हो । गर्न त पूजा गर्दथ्यौ तर हामी नै यस्तो बन्न सक्छौं भन्ने कहाँ थाहा थियो र । हिजो पुजारी थियौ, आज पूज्य बनिरहेका छौ । बाबा आउनुभयो त्यसैले पूजा छोडिदियौ । बाबाले विनाश र स्थापनाको साक्षात्कार गराउनुभयो नि । हामी विश्वको मालिक बन्नेछौं । यो त सबै खत्तम हुनु छ, फेरि हामी किन बाबालाई याद नगर्ने ? भित्र एकको नै महिमा गाइरहन्छन्- बाबा, हजुर कति मिठा हुनुहुन्छ !

तिमी जान्दछौ- हामी सबै आत्माहरूका पिता उहाँ एक नै हुनुहुन्छ, उहाँबाट नै वसां मिल्छ । हामीले भक्तिमार्गमा उहाँलाई याद गर्दथ्यौ, उहाँ परमधाममा रहनेवाला हुनुहुन्छ, यसैले त उहाँको चित्र पनि छ । यदि उहाँ नआएको भए चित्र किन हुन्थ्यो ? शिव जयन्ती पनि मनाउँछन् । उहाँलाई भनिन्छ नै परमपिता परमात्मा । बाँकी त सबैलाई मनुष्य वा देवता भनिन्छ । सबैभन्दा पहिला आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो, पछि अरू धर्म भएका हुन् । त्यसैले यस्ता बाबालाई कति प्रेमले याद गर्नुपर्छ । भक्तिमार्गमा त धेरै स्तुति गर्छन्, अर्थ केही पनि जान्दैनन् । जे आयो त्यही महिमा गरिरहन्छन् । अनेक स्तुतिहरू छन् । बाबाको स्तुति (महिमा) के गर्छौ । तिमी नै कृष्ण हो, तिमी नै व्यास हो, तिमी नै फलाना हो... यो त ग्लानि भयो । बाबाको कति अपकार (निन्दा) गर्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ- ड्रामा अनुसार यिनीहरू सबैले मेरो अपकार गर्छन् फेरि म आएर सर्वको उपकार, सर्वको सद्गति गर्छु । म आएको छु नयाँ दुनियाँको स्थापना गर्न । यो हो नै हार-जितको खेल । ५ हजार वर्षको बनिबनाऊ ड्रामा हो, यसमा कति पनि फरक हुन सक्दैन । यो ड्रामाको रहस्य बाबा बाहेक कसैले सम्झाउन सक्दैन । मनुष्य मत त अनेक निस्किरहन्छन् । देवता मत त मिल्दैन । बाँकी हो मनुष्य मत । हरेकले आफ्नो विचार निकालिरहन्छन् । अब तिमीले अरू कसैलाई पनि याद गर्नु छैन । आत्माले केवल आफ्ना बाबालाई नै याद गरिरहोस् । मेहनत गर्नु छ । जसरी भक्तहरूले पनि मेहनत गर्छन् नि । धेरै श्रद्धाले भक्ति गर्छन् । जसरी त्यो भक्ति हो, यो हो तिम्रो ज्ञानको मेहनत । भक्तिमा कम मेहनत गर्छन् र ? गुरुहरूले भन्छन् दैनिक १०० पटक माला जप, फेरि कोठामा बस्छन् । माला जप्दा-जप्दै घण्टौं लाग्छ । धेरै जसो राम-रामको धुन लगाउँछन्, यहाँ त तिमीलाई बाबाको यादमा रहनु छ । धेरै प्रेमले याद गर्नु छ । कति मीठा बाबा हुनुहुन्छ । यति मात्र भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर अनि दैवीगुण धारण गर । स्वयम् गर्नेछौ तब अरूलाई पनि मार्ग बताउनेछौ । बाबा जस्तो मीठो अरू कोही हुन सक्दैन । कल्पपछि बल्ल तिमीलाई मीठा बाबा मिल्नुहुन्छ । फेरि थाहा छैन, यस्तो मीठा बाबालाई किन भुल्छौ ! बाबा स्वर्गका रचयिता हुनुहुन्छ भने तिमी पनि अवश्य स्वर्गको मालिक बन्छौ । तर खिया निकाल्नको लागि बाबालाई याद गर । याद गर्न नसक्ने यस्तो कुनचाहिँ समस्या आउँछ ? कारण बताऊ- के बाबालाई याद गर्न कठिन (डिफीकल्ट) हुन्छ र ? अच्छा !

मीठो-मीठो लक्की सिताराहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी वच्चाहरूलाई नमस्ते । रूहानी वच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सार :

- १) शरीर निर्वाह अर्थ कर्म अवश्य गर, तर अति (टू मच) भ्रंभटमा फँस्नु छैन । घन्दा आदिको यस्तो चिन्तन नहोस् जसले बाबाको याद नै भुलियोस् ।
- २) अनेक मनुष्य मतलाई छोडेर एक बाबाको मतमा चलनु छ । एक बाबाको महिमा गर्नु छ । एक बाबालाई नै प्रेम गर्नु छ । बाँकी सबैबाट मोह निकालिदिनु छ ।

वरदान : ज्ञान सूर्य, ज्ञान चन्द्रमाको साथ साथी बनेर रातलाई दिन बनाउनेवाला रूहानी ज्ञान सितारा भव

जसरी ती ताराहरू रातमा प्रकट हुन्छन्, त्यस्तै तिमी रूहानी ज्ञान सितारा, चम्किरहने सितारा पनि ब्रह्माको रातमा प्रकट हुन्छौ । ती सिताराहरूले रातलाई दिन बनाउँदैनन् तर तिमी ज्ञान सूर्य, ज्ञान चन्द्रमाको साथ साथी बनेर रातलाई दिन बनाउँछौ । ती आकाशका सिताराहरू हुन्, तिमी धर्तीका सितारा हो, ती प्रकृतिका सत्ता हुन्, तिमी परमात्म सितारा हो । जसरी प्रकृतिको तारामण्डलमा अनेक प्रकारका सितारा चम्किरहेका देखिन्छन्, यस्तै तिमी परमात्म तारामण्डलमा चम्किरहने रूहानी सितारा हो ।

स्लोगन : सेवाको मौका मिल्नु अर्थात् आशीर्वादबाट भोली भर्नु ।